

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci: žalobcu **E., s. r. o., Z.**, IČO: X., zast. **B. & C., s. r. o., S.**, IČO: X., proti žalovanému **B. C. S., s. r. o., E.**, IČO: X., zast. JUDr. L. H., advokátom so sídlom V., **o zaplatenie 68 520,65 Eur s prísl.** vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/151/2010, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2013, č. k. 1Cob/262/2012-568, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III ako súd prvého stupňa rozsudkom zo 4. júna 2012, č. k. 23Cb/151/2010-516 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 68 520,65 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca označený ako E. s. r. o., IČO: X. uzatvoril so žalovaným 21. apríla 2008 mandátnu zmluvu v znení jej dodatku č. 1 z 21. decembra 2009, predmetom ktorej bola správa a vymáhanie pohľadávok žalovaného, ktoré mal žalovaný voči zdravotníckym zariadeniam uvedených v prílohách k zmluve (ďalej len "mandátna zmluva"). Žalovaný nezaplatil žalobcovi faktúry vystavené titulom odmeny za vymoženie pohľadávok od U. K., N. P., K.N. Č. a V. Š. podľa bodu IV.2 mandátnej zmluvy. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávok, uzavretej 20. januára 2011, postúpila spoločnosť E., s. r. o., IČO: X., žalobou uplatnené pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Žalovaný namietal, že pohľadávky boli žalovanému uhradené na základe oddĺženia nemocníc štátom po uzatvorení dohody o urovaní a nie na základe mandátnej zmluvy. Preto namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili písomnú mandátnu zmluvu 21. apríla 2008 v znení jej dodatku

č. 1 zo dňa 21. decembra 2009. Táto zanikla na základe výpovede žalovaného ku dňu 30. septembra 2010. Žalobca si vyúčtoval faktúrou č. 2010027 a f. č. 2010028 odmenu za vymożenie pohľadávok. Dohoda o urovnaní vzájomných práv a povinností z 24. júna 2009, uzatvorená v rámci oddĺženia zdravotníckych zariadení štátom, uvádzala zoznam jednotlivých pohľadávok nemocníc voči žalovanému, pričom tieto pohľadávky žalovaného boli uznané vo výške 316 998,98 Eur s lehotou ich splatnosti do 31. decembra 2009. Prvostupňový súd mal za to, že žalobca nepreukázal, že k plateniu pohľadávok žalovaného zo strany nemocníc prišlo v priamej súvislosti s činnosťou žalobcu, na ktorú sa zaviazal v mandátnej zmluve. Preto prvostupňový súd žalobu zamietol, keďže neunesol dôkazné bremeno.

O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. apríla 2013, č. k. 1Cob/262/2012-568 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný namietal neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal uskutočnenie činnosti a úkonov v súlade s mandátnou zmluvou, ktoré by v príčinnej súvislosti viedli k zaplateniu pohľadávok žalovaného jeho dlžníkmi. S touto argumentáciou sa stotožnil aj súd prvého stupňa.

Žalobca namietal, že zmluvu je potrebné vykladať podľa obsahu jej dojednaní ako zmluvu uzatvorenú za účelom dosiahnutia určitého výsledku, ktorým je vymożenie sumy a nie za účelom uskutočňovania činností. V súlade s týmto účelom zmluvy bol vznik nároku na odmenu dohodnutý medzi jej účastníkmi nie ako odmena za vykonanie činností, ale ako odmena za reálne vymożenú pohľadávku a koncipovaná ako paušálne percento z vymożenej sumy. Žalobca poukázal na dojednanie exkluzivity súvisiacej s orientáciou jej účelu na výsledok a súčasne namietal, že preukázal uskutočnenie činností a úkonov mimosúdneho vymáhania pohľadávok, ktoré nemožno posudzovať izolovane len vo vzťahu ku konkrétnej vymożenej pohľadávke.

Odvolací súd konštatoval, že účastníci konania si obsah zmluvy vykladali rôzne. Ak sú pochybnosti o obsahu právneho úkonu, zisťuje sa jeho obsah prostredníctvom pravidiel upravených pre súkromnoprávne vzťahy všeobecne v ust. § 35 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a špeciálne pre obchodno-záväzkové vzťahy v ust. § 266 Obchodného zákonníka.

Prvostupňový súd rezignoval na zisťovanie skutočného úmyslu a vôle zmluvných strán obsiahnutej v zmluve, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, aby prvostupňový súd na základe dokazovania posúdil, aká bola skutočná vôľa strán v okamihu uzatvárania zmluvy, pričom podmienkou pre prihliadnutie k vôli účastníkov je to, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania opiera žalovaný o ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a dovolanie odôvodňuje dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a písm. c/ O. s. p.

Vada konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. podľa žalovaného spočíva v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok jeho odôvodnenia a odvolací súd mal na prejednanie odvolania žalobcu nariadiť pojednávanie.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že podstatné a zásadné časti vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu sa vôbec neuvádzajú, a preto ani na ne odvolací súd ani neprihliadol a tým, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ poukázal na námietky, ktoré odvolací súd vo svojom uznesení uviedol vo svojom rozhodnutí, pričom sa nezaoberal so zásadnými a podstatnými námietkami. V odôvodnení odvolací súd nedal odpoveď na podstatné a zásadné otázky a opätovne poukázal na argumenty prednesené na súde prvého stupňa.

Žalobca sa písomne k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.), má náležitosti vyžadované podľa § 241 ods. 1 a § 42 ods. 3 O. s. p. je podané účastníkom konania, zastúpeným advokátom, pričom ako dôvody dovolania dovolateľ uvádza § 241 ods.

2 písm. a/, písm. c/ O. s. p., skôr ako pristúpil k vecnému prejednávaniu dovolania žalovaného, dovolací súd skúmal, či dovolanie v predmetnej veci je prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Zákon - Občiansky súdny poriadok prípustnosť dovolania upravuje v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239.

Dovoláním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, a preto prípustnosť dovolania nie je možné odvodiť z ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p., keďže toto ustanovenie zákona - Občianskeho súdneho poriadku stanovuje podmienky prípustnosti dovolania pre rozsudky, teda pre inú formu rozhodnutia odvolacieho súdu.

Preto dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. V ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. zákon stanovuje podmienky, za splnenia ktorých nastane pri uzneseniach odvolacieho súdu prípustnosť dovolania. Môže tak ísť, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska, odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ak v ňom vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, či ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd konštatoval, že uznesenie napadnuté dovolaním nespĺňa predpoklady prípustnosti dovolania podľa vyššie uvedeného ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol

potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Výpočet vád, pre ktoré možno podať dovolanie proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu, je v ustanovení § 237 O. s. p. uvedený taxatívne. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo netvrdil. Preto prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedenou, ale je prípustné len vtedy, ak rozhodnutie skutočne takouto vadou aj trpí. Ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou, zruší toto rozhodnutie.

Dovolací súd zisťoval, či rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí vadami uvedenými v § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. a dospel k názoru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu dovolaním takýmito vadami netrpí, pričom dovolateľ ani vo svojom dovolaní prípustnosť dovolania z týchto vád neodvodzuje.

Dovolateľ však má za to, že uznesenie odvolacieho súdu trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/. t. j., že žalovanému sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom z dôvodu, že dovolací súd a) nenariadil na prejednanie odvolania žalobcu pojednávanie, b) uznesenie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak: a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c) ide

o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní žalobcu rozhodol bez nariadenia pojednávania uznesením. Takýmto postupom nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej bolo odvolacím súdom zrušené a žalovaný má možnosť konať vo veci na súde prvého stupňa. Pretože odvolací súd postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, jeho postupom nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný považuje za odňatie konať pred súdom aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok odôvodnenia.

Názorov, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok odôvodnenia je vadou spadajúcou pod § 237 písm. f/ O. s. p., je niekoľko.

Jeden z názorov má za to, že nedostatky v odôvodnení rozhodnutia sú tzv. inou vadou konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Druhý názor nepreskúmateľnosť rozhodnutia považuje za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Dovolací súd preto skúmal, či uznesenie odvolacieho súdu v jeho odôvodnení nesie znaky nepreskúmateľnosti, ako to tvrdí žalovaný.

Povinnosť súdu je svoje rozhodnutie riadne odôvodniť (§ 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p.). Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaním a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať limity zákonného rozhodnutia a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky, spochybňujúce závery ním namietaného

rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Rozsah povinnosti súdu uviesť v rozhodnutí presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, sa mení podľa povahy rozhodnutia a posúdenia okolností každej konkrétnej veci. Dovolací súd je názoru, že nie je povinnosťou súdu sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má limity v rozsahu prieskumnej činnosti odvolacieho súdu podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. Napriek tomu, že Občiansky súdny poriadok výslovný zákaz reformácie in peius v odvolacom konaní neobsahuje, možno ho všeobecne vyvodiť zo zásady viazanosti odvolacieho súdu rozsahom odvolacích návrhov vyjadrených v civilnom konaní. Uvedený zákaz je vyjadrením dôsledného uplatnenia dispozičnej zásady v civilnom konaní. Odvolacie konanie možno začať výlučne na návrh účastníka konania, a to aj v tých prípadoch, keď prvostupňový súd mohol začať konanie aj bez návrhu.

Podľa názoru dovolacieho súdu pre posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p. - či ide o rozhodnutie, ktoré sa nezaoberalo všetkými skutkovými tvrdeniami účastníka konania (žalovaného), je rozhodujúce odvolanie účastníka konania. Teda, či rozhodnutie odvolacieho súdu sa vysporiadalo s dôvodmi odvolania odvolateľa, ako aj rozsahom jeho odvolania. Na vyjadrenie účastníka konania, ktorý nepodal odvolanie, teda nedisponuje odvolacím konaním, nie je dovolací súd povinný zodpovedať na všetky jeho námietky, keďže rozhodujúcimi sú dôvody a rozsah odvolania odvolateľa. Tento názor podporuje aj Občiansky súdny poriadok, ktorý umožňuje odvolaciemu súdu pokračovať v odvolacom konaní i v prípade, že protistrana vyjadrenie k odvolaniu účastníka konania súdu nepodá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že v odvolacom konaní nedošlo ani k vade podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., keďže odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa požiadavky vyžadované v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že v predmetnej veci dovolanie nie je prípustné, dovolanie žalovaného podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods.1 písm. c/ O. s. p. odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí vo veci samej.

Toto uznesenie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová